

Social Work & Education

©SW&E. 2024

УДК 364-78:004.9-057.87

DOI: 10.25128/2520-6230.26.1.12

Людмила КАЛАШНИКОВА,
доктор соціологічних наук,
професор, кафедра соціології та
соціальної роботи, Криворізький
державного педагогічний
університет, проспект
Університетський, 54, Кривий Ріг,
Україна;
lvkalashnikova@kdpu.edu.ua
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9573-5955>

Статус статті:

Отримано: січень 26, 2026

1-переглянуто: березень 06, 2026

Прийнято: березень 30, 2026

Калашнікова, Л. (2026). Формування цифрових компетентностей майбутніх соціальних працівників як чинник модернізації системи соціальних послуг. *Social Work and Education*, Vol. 13, No. 1 pp. 177-186. DOI: 10.25128/2520-6230.26.1.12

ФОРМУВАННЯ ЦИФРОВИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ МАЙБУТНІХ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ ЯК ЧИННИК МОДЕРНІЗАЦІЇ СИСТЕМИ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ

Анотація. У статті здійснено теоретичне обґрунтування та структурування рівнів цифрової компетентності майбутніх соціальних працівників у контексті глобальної цифровізації та реформування системи соціального захисту. Автор доводить, що експоненціальний розвиток інформаційно-комунікаційних технологій детермінував перехід від реактивної моделі надання послуг до проактивної підтримки, де цифрова грамотність стає невід'ємним складником професійної придатності. Новизна дослідження полягає у розробці та деталізації дворівневої структури цифрової компетентності: технологічного та концептуального рівнів, де перший з них базується на Європейській рамці DigComp і включає «жорсткі навички» (роботу з Єдиною інформаційною системою соціальної сфери, реєстрами («Дія», «Допомога», «Оберіг»), забезпечення кібербезпеки та захисту персональних даних клієнтів згідно з чинним законодавством), а другий – інтегрує цифрові інструменти в етико-гуманістичну парадигму соціальної роботи, охоплюючи критичну грамотність, цифрову інклюзію, адвокацію прав вразливих груп у цифровому просторі та використання штучного інтелекту для прогнозової аналітики соціальних ризиків.

Особливу увагу приділено прикладному інструментарію формування цих компетенцій у закладах вищої освіти. Обґрунтовано доцільність впровадження у навчальний процес тренінгів з використання асистивних технологій (ElliQ, Eye-tracking), VR/AR-реальності для реабілітації ПТСР, а також інклюзивних чат-ботів (Be My Eyes, Seeing AI). Автор резюмує, що подолання цифрового розриву всередині професії та формування цілісної цифрової культури фахівця є стратегічним важелем модернізації галузі. Це дозволяє автоматизувати рутинні процеси, мінімізувати корупційні ризики та вивільнити ресурс фахівця для безпосередньої психоемоційної підтримки людини, що опинилася у складних життєвих обставинах.

Ключові слова: цифрова компетентність, соціальний працівник, модернізація соціальної роботи, діджиталізація, проактивна підтримка, технологічний і концептуальний рівні.

ВСТУП

Експоненціальний характер розвитку інформаційно-комунікативних й цифрових технологій детермінував зрушення в усіх без виключення сферах суспільного буття. Не стала виключенням і система соціального захисту, яка здійснила перехід на якісно новий рівень надання соціальних послуг, що визначається зміною самої моделі взаємодії між державою і громадянами – від реактивної допомоги до проактивної підтримки. Відтак цифрові компетенції соціальних працівників стали не просто додатковою перевагою, а ключовою умовою професійної придатності в цифровому робочому середовищі, спрямованому на задоволення потреб кожного клієнта.

І хоча сьогодні масштаби й різноманіття цифрових технологій, які використовуються у практиці соціальної роботи, суттєво зросли, проте залишаються прогалини в освіті та підготовці майбутніх соціальних працівників. Це актуалізує проблему цифрового розриву всередині самої професії, де брак практичних навичок роботи з алгоритмізованими системами управління кейсами стає бар'єром для ефективної комунікації з клієнтом. Зокрема, мова йде про перегляд напрямів підготовки у системі вищої освіти, яка має трансформуватися від пасивного засвоєння інструментарію до формування цілісної цифрової культури фахівця з соціальної роботи. Це передбачає не лише опанування технічних інтерфейсів, а й розвиток здатності до критичного аналізу даних, управління цифровими ризиками та забезпечення інклюзивності сервісів для клієнтів із низьким рівнем цифрової грамотності. Лише за таких умов технологічна модернізація системи соціального захисту стане потужним важелем її персоналізації та ефективності.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Проблема формування цифрових компетенцій, не є новою у науковому дискурсі. Як зарубіжні, так і українські дослідники розглядають цифровізацію як детермінанту докорінної зміни професійної ідентичності соціального працівника. Так, С. Матіяжаган концептуалізує поняття «технологічний соціальний працівник», акцентуючи увагу на його участі у розробці цифрових інструментів для надання соціальних послуг задля гарантування етичності та захисту цифрових прав клієнтів (Mathiyazhagan, 2022). Спільно з колегами І. Земайтایتте (Zemaitaityte et al., 2024) та С. Фельдхайм (Fjeldheim et al., 2025) визначають необхідність трансформації освітньої та професійної підготовки майбутніх соціальних працівників в часи невизначеності, зміщуючи фокус з теоретичного навчання у бік практичної підготовки до роботи з цифровими інструментами. К. Юен-Хан Мо, Дж. Чун-Сін Чун та ін. (Mo et al., 2025) запропонували профільну шкалу стандартизації та оцінки сформованості цифрових навичок соціальних працівників, яка на відміну від інших тестів інтегрує технічні навички з унікальними та деонтологічними вимогами роботи у соціальній сфері. Якщо зарубіжні напрацювання є більш футуристичними і критичними, то українські автори є більш прагматичними і зосереджують свої зусилля на пошуку оптимальних моделей підготовки майбутніх соціальних працівників, ефективно використовуючи доступні цифрові інструменти.

Зокрема, Л. Дітковська (2021), А. Попова (2022) визначають методичні засади формування цифрових компетенцій здобувачів першого (бакалаврського) рівня освіти за напрямом соціальна робота, виокремлюючи конкретні освітні компоненти (курс «Цифрові технології в соціальній сфері»), тим самим демонструючи інституалізацію цифрової підготовки в українських закладах вищої освіти. Т. Семигіна та В. Федюк (2022) розглядають цифрову компетентність соціальних працівників як їх конкурентоспроможність на ринку праці, що особливо актуально в умовах цифровізації державних послуг. У той час як А. Цюприк (2023) і Є. Поляков (2024) визначають цифрові навички як невід’ємну складову інтегральної компетенції усіх працівників соціальної сфери – від публічного управління до безпосередньо соціальної роботи в умовах війни та посткризового відновлення.

Мета статті є теоретичне обґрунтування та структурування рівнів цифрової компетентності майбутніх соціальних працівників як стратегічного чинника модернізації системи соціальних послуг, а також визначення прикладного інструментарію для їх формування в умовах закладу вищої освіти.

Методологічну основу дослідження становить системний підхід, використання якого дозволило визначити цифрову компетентність як цілісну структуру, що інтегрує технічні навички та етико-гуманістичні установки, а також класифікувати два рівні їх прояву – технологійний та концептуальний. Метод моделювання убезпечив розробку пропозицій щодо впровадження конкретних цифрових інструментів у навчальний процес.

ОСНОВНА ЧАСТИНА

Керуючись професійним стандартом з соціальної роботи, зазначимо, що під поняттям цифрової компетентності розуміють динамічну комбінацію знань, умінь, навичок, способів мислення, поглядів, інших особистих якостей у сфері інформаційно-комунікаційних та цифрових технологій, що визначає здатність особи успішно соціалізуватися, провадити професійну та/або подальшу навчальну діяльність із використанням таких технологій (Міністерство економіки України, 2020).

Структурно цифрову компетентність доцільно розділити на два взаємодоповнювальні рівні: технологічний (табл.1) та концептуальний (табл.2). Перший з них базується на Європейській рамці (DigComp 2.2, 2022) і охоплює базові технічні знання та навички, а також здатності використовувати певну цифрову технологію. Зокрема, це фундамент для фахівця соціальної сфери, перелік основних інструментів у вирішенні професійних завдань – так звані жорсткі навички (оволодіння елементарними вміннями передбачає використання відповідного програмного забезпечення для вирішення проблем та орієнтуватися в Інтернеті, щоб знайти відповідну інформацію, застосування інформаційно-комунікативних технологій для спілкування у мережевому просторі).

Таблиця 1. Технологічний рівень цифрової компетентності соціального працівника

Сфера компетенцій	Зміст діяльності та професійні навички
Інформація	Здатність визначати, знаходити, отримувати, зберігати, організовувати та аналізувати цифрову інформацію, оцінюючи її актуальність і цілі. Вміння організовувати цифрові архіви справ клієнтів, перевіряти достовірність отриманої інформації.
Комунікація, колаборація	Спілкуватися в цифрових середовищах, консультування клієнтів через месенджери/платформи відеозв'язку, ведення офіційних сторінок у соціальних мережах, координація роботи з іншими службами, демонструючи міжвідомчу обізнаність
Створення контенту	Розробка інформаційно-просвітницьких матеріалів (буклетів, презентацій, відео тощо), заповнення електронних форм звітності та карток отримувачів послуг
Безпека і захист даних	Забезпечення суворої конфіденційності персональних даних клієнтів, демонстрація знань про особистий захист даних, захист цифрової ідентичності, заходи безпеки, безпечне та стійке використання. Розуміння ризиків цифрової ідентифікації, використання надійних паролів та каналів передачі чутливої інформації про клієнтів, що опинилися у складних життєвих обставинах
Вирішення проблем	Визначення цифрових потреб та ресурсів, уміння приймати обґрунтовані рішення щодо того, які цифрові інструменти є найбільш відповідними до мети або запитів конкретного клієнта, розв'язання концептуальних проблем за допомогою цифрових засобів, креативне використання технологій, постійне оновлення цифрових навичок

Натомість другий – концептуальний рівень цифрової компетентності соціального працівника фокусується на стратегічному використанні цифрових технологій, відображає не лише мету, а й наслідки, інтегруючи їх безпосередньо у професійну етику та методологію соціальної допомоги, апелюючи до професійного стандарту «Фахівець із соціальної роботи» (Міністерство економіки України, 2020). Цей рівень (м'яких та мета-навичок) передбачає критичне переосмислення цифрового середовища як простору для реалізації запитів клієнтів соціальних послуг, соціальної справедливості та інклюзії саме у світлі надання проактивної підтримки.

Поєднання технологічного та концептуального рівнів створює цілісний цифровий профіль фахівця, здатного не просто орієнтуватися в сучасному світі, а ефективно використовувати його як простір для професійної допомоги, зберігаючи при цьому гуманістичні цінності соціальної роботи. Соціальний працівник, будучи цифровим медіатором вчить клієнтів користуватися інформаційно-комунікативними технологіями, а захищає їх права на отримання соціальних послуг, якщо система дає збій або клієнти стикаються з цифровою

нерівністю. Реалізація такого підходу забезпечує перехід від пасивного розподілу благ до проактивної екосистеми підтримки людського капіталу. Виконуючи рутинні й аналітичні завдання, цифрові інструменти мінімізують ризики професійного вигорання, вивільняють ресурс, що може бути спрямований на психоемоційну підтримку клієнтів.

Таблиця 2. **Концептуальний рівень цифрової компетентності соціального працівника**

Сфера компетенцій	Зміст діяльності та професійні навички
Цифрова етика	Усвідомлення етичних дилем комунікації з вразливими категоріями населення, дотримання нормативно-правових і етичних норм взаємодії з клієнтами, розуміння етичних аспектів використання цифрових алгоритмів та штучного інтелекту при оцінці потреб клієнтів
Критична цифрова грамотність	Розпізнавання й оцінка ризиків маніпуляцій, кібербулінгу та дезінформації, що можуть зашкодити клієнту, визначення цифрових бар'єрів на шляху отримання послуг
Цифрова інклюзія та адвокація	Подолання цифрового розриву серед клієнтів (людей похилого віку, осіб з інвалідністю, малозабезпечених, людей з віддалених територіально-поселенських громад), лобіювання їх інтересів перед органами влади, навчання клієнтів користуванню державними електронними сервісами
Професійна рефлексія та саморозвиток	Аналіз зміни характеру взаємодії з громадою під впливом цифрових технологій, готовність до безперервного навчання та адаптації професійних методів в умовах цифровізації
Соціальне проектування і прогностика	Здатність ініціювати та реалізовувати соціальні проекти, використовуючи краудфандинг, мережевий фандрейзинг та онлайн-кампанії для привернення уваги до соціальних проблем. Здатність інтегрувати й інтерпретувати дані соціальних, медичних, освітніх реєстрів задля прогнозування кризових станів, прийняття рішень на основі аналізу великих даних для превентивного втручання

У контексті наявних професійних та освітніх вимог слід говорити про формування цифрових компетенцій майбутніх фахівців з соціальної роботи, спроможних конкурувати на сучасному ринку праці. Відтак доцільно запропонувати здобувачам вищої освіти вивчення навчальних курсів і окремих тем, спрямованих на опанування наступних складових:

– для технологічного рівня:

1) ознайомлення з принципами роботи Єдиної інформаційної системи соціальної сфери та іншими централізованими базами даних («Дія», соціальний вебпортал Міністерства соціальної політики, Державний реєстр пошкодженого та знищеного майна, вебпортал «Е-допомога», RD4U, реєстр «Оберіг», система «Dream» та ін.), а також виконання практичних вправ щодо відпрацювання навичок внесення, верифікації даних та генерації статистичних звітів;

2) формування навичок комунікації та дистанційного консультування, онлайн-терапії через захищені платформи (Zoom, Skype, Google Meet, Microsoft Teams, Webex)) й месенджери (Viber, Telegram, WhatsApp, Signal, Discord). Важливим є моделювання ситуацій ведення офіційних сторінок служб у соціальних мережах (Facebook, Instagram, TikTok, LinkedIn, X (Twitter)) для адвокації та фандрейзингу;

3) опанування інструментів створення контенту для візуалізації соціальних проблем та результатів діяльності (Canva, CapCut, Piktochart, Venngage, Infogram та інші сервіси створення інфографік), що дозволяє соціальному працівнику бути ретранслятором проблем громади в цифровому просторі;

4) забезпечення кібербезпеки та захисту персональних даних (Google/Microsoft Authenticator, Дія.Підпис, VPN-сервіси, тощо), що передбачає вивчення методів шифрування, правил гігієни паролів та протоколів передачі чутливої інформації в межах Закону України «Про захист персональних даних»;

– для концептуального рівня:

1) вивчення алгоритмів штучного інтелекту (ChatGPT, Claude, Gemini та ін.) не лише для генерації контенту, а й для критичного аналізу їх порад;

2) розуміння етичних меж автоматизованого консультування і забезпечення психологічної підтримки – чат-боти самопомогі та підтримки ментального здоров'я і безпеки («BetterMe: Mental Health», «I Can Help», «SafeYou» та ін.);

3) опанування соціальних/фізичних асистивних технологій (системи «Розумний дім», сенсори падіння, роботи-компаньйони ElliQ, Pargo, смарт-годинники з GPS та системи Eye-tracking для комунікації та ін.) для людей з когнітивними порушеннями, людей з інвалідністю та осіб похилого віку;

4) визначення можливостей використання інклюзивних чат-ботів і мобільних додатків («Be My Eyes», «Easy Read», «Seeing AI», «RefugePoint/Refugee Connect», «Talkspace/BetterHelp», «Допомога», «Rozmova», «Доступно», «Повітряна тривога», «Дитина не сама», «Stop Russian War», тощо) для забезпечення доступу до первинної інформації 24/7, автоматизації збору звернень та навігації соціальних послуг, навчання клієнтів самостійності та навігації в державних сервісах;

5) застосування VR/AR реальності у реабілітації як інструменту терапії (OxfordVR, Limbix), що включає моделювання безпечних середовищ для подолання ПТСР, фобій, а також симуляції для підготовки батьків-вихователів та реабілітації після травм;

6) навчання використанню великих даних (Allegheny Family Screening Tool, Economic Support Systems, VioGén, Socrata (Data Insights)) для реалізації прогностичної аналітики у сфері раннього виявлення неблагополуччя, патернів домашнього насильства або прогнозування кризових станів у громаді, а також ознайомлення з геоінформаційними картами доступності мережі соціальних закладів громади, системами відстеження гуманітарних вантажів, смарт-контрактів для адресних соціальних виплат та ін. (AidChain та ін.), що дозволяють мінімізувати корупційні ризики.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Цифровізація є незворотним процесом, який вимагає докорінного перегляду підходів до підготовки фахівців, зокрема у сфері соціальної роботи. Сучасний соціальний працівник повинен бути не лише користувачем технічних інтерфейсів, а й цифровим медіатором, здатним поєднувати технологічну ефективність із гуманістичними цінностями професії. З метою формування означених цифрових компетенцій на кафедрі соціології та соціальної роботи Криворізького державного педагогічного університету для підготовки здобувачів другого рівня освіти за напрямом соціальна робота запроваджено викладання нормативного курсу «Digital-технології в професійній сфері» (Калашнікова, 2025). Цей курс передбачає системну підготовку майбутніх соціальних працівників шляхом інтеграції технічних навичок (робота з ЄІССС, реєстрами, базами даних) із етико-правовими аспектами захисту персональних даних та кібербезпеки. Переважна частина занять має практикоорієнтований характер та імплементує у навчальний процес кейси використання соціально-асистивних технологій (роботів-компаньйонів, систем «розумний дім»), мобільних додатків для інклюзії та VR/AR-інструментів для реабілітації. Опанування інструментів штучного інтелекту для автоматизації рутини та Big Data для прогностичної аналітики соціальних ризиків, що дозволяє перейти від реактивної до проактивної моделі підтримки клієнтів забезпечує реалізацію принципу інноваційності. Гнучкість використовуваних методів навчання дозволяє поєднувати лекційні заняття з активними засобами (проблемне викладання, евристичні та дослідницькі методи), що сприяє розвитку здатності до адаптації в умовах постійних технологічних змін.

Перспективи подальших наукових розвідок вбачаються в апробації профільної шкали стандартизації та оцінки сформованості цифрових компетенцій випускників, що дозволить коригувати освітні траєкторії в реальному часі. Особливої уваги потребує дослідження психологічної готовності майбутніх соціальних працівників до впровадження інструментів штучного інтелекту та вивчення етичних протоколів автоматизованого прийняття рішень у складних кейсах, пов'язаних з умовами (пост)воєнного періоду, що забезпечить дотримання прав клієнтів у видозміненій цифровій середовищі соціального захисту.

ЛІТЕРАТУРА

Дітковська, Л. А. (2021). Формування цифрової компетентності майбутніх соціальних працівників. *Наукові записки. Серія: Педагогічні науки*, (199), 109–114.] <https://pednauk.cusu.edu.ua/index.php/pednauk/article/download/984/915>

Попова, А. (2022). Підготовка майбутніх соціальних працівників до використання цифрових технологій у професійній діяльності у межах вивчення освітньої компоненти «Цифрові технології в соціальній сфері». *Наукові записки БДПУ. Серія: Педагогічні науки*, (2), 344–355. <https://dspace.bdu.org.ua/handle/123456789/869>

Семигіна, Т., & Федюк, В. (2022). Цифрова компетентність як інструмент регулювання ринку праці. *Економіка та суспільство*, (40). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-40-41>

Цюприк, А. Я. (2023). Формування інтегральної компетенції соціального

працівника в умовах цифрового суспільства. *Публічне управління та соціальна робота*, (2), 64–68. <https://doi.org/10.32782/3041-1319/2023-2-10>

Поляков, Є. А. (2024). Цифрова компетентність соціальних працівників. Ю. Д. Бойчук та ін. (Ред.), *Сучасні реалії та перспективи соціального виховання особистості в різних соціальних інституціях* (с. 220–221). ХНПУ ім. Г. С. Сковороди. <https://dspace.hnpu.edu.ua/handle/123456789/17699>

Міністерство економіки України. (2020). *Про затвердження професійного стандарту «Фахівець із соціальної роботи»* (Наказ № 1179). <https://register.nqa.gov.ua/uploads/0/88-1179.pdf>

DigComp 2.2: The Digital Competence Framework for Citizens – With new examples of knowledge, skills and attitudes. (2022). In R. Vuorikari, S. Kluzer, Y. Punie, S. Carretero Gomez, & G. Van den Brande (Eds.). Publications Office of the European Union. <https://doi.org/10.2760/115376>

Калашнікова, Л. (2025). *Digital-технології в професійній діяльності: Робоча програма навчальної дисципліни*. Криворізький державний педагогічний університет. https://drive.google.com/file/d/1I-SaVaFbltg_cb53AOxIUdIRILRxmmq_/view

Mathiyazhagan, S. (2022). Field practice, emerging technologies, and human rights: The emergence of tech social workers. *Journal of Human Rights and Social Work*, 7, 441–448. <https://doi.org/10.1007/s41134-021-00190-0>

Zemaitaityte, I., Bardauskiene, R., Pivoriene, J., & Katkonienė, A. (2024). Digital competences of future social workers: The art of education in uncertain times. *Social Work Education*, 43(4), 1078–1091. <https://doi.org/10.1080/02615479.2022.2164269>

Fjeldheim, S., Kleppe, L. C., Stang, E., & Støren-Vaczy, B. (2025). Digital competence in social work education: readiness for practice. *Social Work Education*, 44(3), 600–616. <https://doi.org/10.1080/02615479.2024.2334800>

Mo, K. Y.-H., Cheung, J. C.-S., Ho, S. C.-Y., & Ng, E. H.-H. (2025). Development of the digital competence scale for social service practitioners. *The British Journal of Social Work*, Article bcdf233. <https://doi.org/10.1093/bjsw/bcaf233>

DEVELOPING THE DIGITAL SKILLS OF FUTURE SOCIAL WORKERS AS A FACTOR IN MODERNIZING THE SOCIAL SERVICES SYSTEM

Liudmyla KALASHNIKOVA, Doctor of Sociology, Professor, Department of Sociology and Social Work, Kryvyi Rih State Pedagogical University, 54 Universytetskyi Avenue, Kryvyi Rih, Ukraine; lvkalashnikova@kdpu.edu.ua

Abstract. *The article provides a theoretical justification and structuring of the levels of digital competence of future social workers in the context of global digitalization and reform of the social protection system. The author argues that the exponential development of information and communication technologies has determined the transition from a reactive model of service delivery to proactive support, where digital literacy is becoming an integral part of professional competence. The novelty of the study lies in the development and detailing of a two-level structure of digital competence: technological and conceptual levels, where the first is based on the European DigComp framework and includes “hard skills” (working with the Unified Information System of the Social Sphere, registers, ensuring cybersecurity and protecting clients' personal data in accordance with current legislation), while the second integrates digital tools into the ethical and humanistic paradigm of social work, covering critical literacy, digital inclusion, advocacy for the rights of vulnerable groups in the digital space, and the use of artificial intelligence for predictive analytics of social risks.*

Particular attention is paid to the applied tools for developing these competencies in higher education institutions. The author justifies the feasibility of introducing training in the use of assistive technologies (ElliQ, Eye-tracking), VR/AR reality for PTSD rehabilitation, and inclusive chatbots (Be My Eyes, Seeing AI) into the educational process. The author concludes that bridging the digital divide within the profession and forming a holistic digital culture among specialists is a strategic lever for modernizing the industry. This allows for the automation of routine processes, minimization of corruption risks, and freeing up specialist resources for direct psycho-emotional support to people who find themselves in difficult life circumstances.

Keywords: *digital competence, social worker, modernization of social work, digitization, proactive support, technological and conceptual levels.*

References

Ditkovska, L. A. (2021). Formation of digital competence of future social workers. Scientific notes. Series: Pedagogical sciences, (199), 109–114. <https://pednauk.cusu.edu.ua/index.php/pednauk/article/download/984/915> [in Ukrainian].

Kalashnikova, L. (2025). Digital technologies in professional activity: Working program of the academic discipline. Kryvyi Rih State Pedagogical University. https://drive.google.com/file/d/1I-SaVaFbltg_cb53AOxIUdIRILRxmmq_/view [in Ukrainian].

Popova, A. (2022). Preparation of future social workers for the use of digital technologies in professional activities within the framework of studying the educational component “Digital technologies in the social sphere”. Scientific notes of BDPU.

Series: Pedagogical sciences, (2), 344–355. <https://dspace.bdpu.org.ua/handle/123456789/869> [in Ukrainian].

Semygina, T., & Fedyuk, V. (2022). Digital competence as a tool for regulating the labor market. *Economy and society*, (40). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-40-41> [in Ukrainian].

Tsiupryk, A. Ya. (2023). Formation of integral competence of a social worker in the conditions of a digital society. *Public administration and social work*, (2), 64–68. <https://doi.org/10.32782/3041-1319/2023-2-10> [in Ukrainian].

Polyakov, E. A. (2024). Digital competence of social workers. Yu. D. Boychuk et al. (Eds.), *Modern realities and prospects of social education of the individual in different social institutions* (pp. 220–221). KhNPU named after G. S. Skovoroda. <https://dspace.hnpu.edu.ua/handle/123456789/17699> [in Ukrainian].

Ministry of Economy of Ukraine. (2020). On approval of the professional standard "Social Work Specialist" (Order No. 1179). <https://register.nqa.gov.ua/uploads/0/88-1179.pdf> [in Ukrainian].

DigComp 2.2: The Digital Competence Framework for Citizens – With new examples of knowledge, skills and attitudes. (2022). In R. Vuorikari, S. Kluzer, Y. Punie, S. Carretero Gomez, & G. Van den Brande (Eds.). Publications Office of the European Union. <https://doi.org/10.2760/115376>

Mathiyazhagan, S. (2022). Field practice, emerging technologies, and human rights: The emergence of tech social workers. *Journal of Human Rights and Social Work*, 7, 441–448. <https://doi.org/10.1007/s41134-021-00190-0>

Zemaitaityte, I., Bardauskiene, R., Pivoriene, J., & Katkonienė, A. (2024). Digital competences of future social workers: The art of education in uncertain times. *Social Work Education*, 43(4), 1078–1091. <https://doi.org/10.1080/02615479.2022.2164269>

Fjeldheim, S., Kleppe, L. C., Stang, E., & Støren-Vaczy, B. (2025). Digital competence in social work education: readiness for practice. *Social Work Education*, 44(3), 600–616. <https://doi.org/10.1080/02615479.2024.2334800>

Mo, K. Y.-H., Cheung, J. C.-S., Ho, S. C.-Y., & Ng, E. H.-H. (2025). Development of the digital competence scale for social service practitioners. *The British Journal of Social Work*, Article bcdf233. <https://doi.org/10.1093/bjsw/bcaf233>

Article history:

Received: January 26, 2026;

1st Revision: March 03, 2026;

Accepted: March 30, 2026.